

Ode aan het Landschap – Margreet Boonstra

De intensiteit van het moment

Margreet Boonstra (1967) heeft altijd al een voorkeur gehad voor het werken naar de waarneming. Kort na haar studie aan de Minerva Academie in Groningen ontdekte ze het 'en plein air' schilderen. Sindsdien is het landschap haar favoriete schilderplek én haar meest geliefde onderwerp.

'Hoewel ik werk naar de waarneming probeer ik geen fotografische weergave van de werkelijkheid te creëren, integendeel. In mijn kunst vertaal ik niet alleen wat ik zie, maar probeer ik vooral de ervaring en intensiteit van het moment vast te leggen. En naarmate ik me ontwikkel als schilder, gaat het me steeds meer om alles wat ik niet kan zien: de wind, de geluiden, de algehele sfeer van het gebied... Die zijn ook van invloed. Kijk maar eens naar wat een windvlaag doet met het weidegroen. Ook die aspecten wil ik met verf vangen, bewaren, overdragen.

Bij het zoeken naar een buitenplek om te werken, laat ik me niet door de weersomstandigheden beïnvloeden. Het mag het best mistig zijn of hard waaien. Ik heb inmiddels geleerd dat ik een doek, zelfs een groot doek, ook kan zekeren met scheerlijnen en een handvol haringen. Zolang ik maar buiten kan zijn, is het goed.'

Tallose schakeringen

'De cursisten aan wie ik schilderles geef, zeggen vaak tegen me dat ze het zo moeilijk vinden om een weiland te schilderen, "want dat is alleen maar groen". Ik ziet het als mijn opdracht om ze te laten ervaren dat de wereld niet zo plat, eenvormig en monotoon is als ze denken. Dat het groen van dat weiland tallose schakeringen kent, dat er een oneindige rijkdom schuilgaat in de dingen om je heen. Maar dan moet je wel leren kijken. Het is mijn passie om mensen – niet alleen cursisten, ook museum- en galeriebezoekers – mee te nemen op een ontdekkingsstocht, zodat ze die rijkdom kunnen beleven.'

Anders kijken

'Als je wat langer bezig bent als buitenschilder ga je je realiseren dat het niet gaat om het Kodak-moment. Je vangt de subtiliteit van een landschapservaring niet in een ansichtkaart, want daarbij gaat het om een generieke schoonheidservaring. Bij het 'en plein air' schilderen gaat om de invalshoek, de blik, de authenticiteit van de kunstenaar en wat die je te vertellen heeft. Dat levert iets op dat boven de ansichtkaart uitstijgt en dat de toeschouwer anders laat kijken naar de wereld om hem heen. Misschien ervaart die dan net als de kunstenaar een diepere connectie met het landschap. Dat is een vorm van rijkdom.'